

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

CASUISTISCHE BIJDRAGE INZAKE HET AFGEVEN VAN MEDISCHE VERKLARINGEN AAN LEVENSVZERZEKERINGSMAATSCHAPPIJEN.

Voor ongeveer 15 jaren behandelde ik de echtgenoot van een gepensionneerd overste van het Ned. Ind. leger wegens een acute pneumonie. Zij werd buitengewoon zorgvuldig door haar man verpleegd. Op een avond ging deze even uit en keerde haastig terug naar zijn zieke vrouw, doch terwijl hij bezig was de zieke een glas melk toe te dienen, viel hij eensklaps dood neer, vermoedelijk tengevolge van een hartverlamming door de inspanning. Daar vele menschen hem nog dien avond hadden ontmoet, ging al spoedig in Amersfoort het praatje, dat hij zelfmoord gepleegd had. Er daagde al heel gauw een verzekeringsinspecteur op, die mij een verklaring van de doodsoorzaak verzocht. Ik had dat gerust kunnen doen, want de overledene had de bekende machtiging indertijd onderteeënd. Ik heb dit geweigerd, onder het motief, dat ik dit alleen deed *na* de uitbetaling der verzekerde som. Daarop kreeg ik van den medischen adviseur (het betrof één onzer grootste en bekendste verzekeringsmaatschappijen) het verzoek, de verlangde verklaring af te geven, omdat zij noodig was voor de ziektestatistiek. Mijn beleefd antwoord luidde, dat ik gaarne wilde medewerken, doch *na* de uitbetaling. Voor de ziektestatistiek zou dit m.i. geen verschil maken. Ten slotte — er waren inmiddels eenige weken verlopen — en de familie eischte uitbetaling, verscheen op mijn spreekuur dezelfde inspecteur, thans in het bezit van een gezegelde en voldane quitantie, met verzoek, de bewuste verklaring te mogen ontvangen. Ik beloofde deze naar den medischen adviseur te zullen zenden, nadat ik de patiënte opnieuw zou hebben bezocht. Heftige verontwaardiging volgde, doch natuurlijk liet ik dezen inspecteur even uit. Wat ik vermoedde was namelijk juist. *Mevrouw had nog niets ontvangen*; de handteekening „voor voldaan” was slechts verkregen door te paaien met een betalingsbelofte. De geheele opzet was natuurlijk, daar bij zelfmoord de verzekering vervallen zou zijn, om niet te betalen (de man had zijn geheele leven premie betaald!) in verband met de loopende geruchten. Ik heb dan ook altijd het standpunt gehuldigd, onafhankelijk van de machtiging, om pas na de uitbetaling de verklaring af te geven. De mogelijkheid, dat er eens een echte zelfmoord zou kunnen plaats vinden, en men dan juist doór het weigeren van een verklaring moeilijkheden zou verwekken, heeft mij hiertoe geleid.

Utrecht.

G. A. PRINS.

TRICHOPHYTIA CAPITIS BIJ VOLWASSENEN.

Naar aanleiding van het referaat in het *Ned. Tijdschr. v. Geneesk.* van 12 September j.l. door collega POSTMA van het artikel van MASCHKILLEISSON, die in de literatuur ruim 400 gevallen aantrof van trichophytia capitis bij volwassenen, deel ik hier het volgende geval mede:

Een jongen van 5 jaar werd naar mij verwezen wegens een schimmelaandoening van het behaarde hoofd. Microscopisch vond ik het type van een trichophyton-aandoening. De grootmoeder, die het kind bracht, vroeg advies voor haar „roos”. Bij haar bleek er aan het achterhoofd vele schilferende plekjes te zijn, waartusschen enkele kleine crustae o.a. door het krabben ontstaan. Het microscopische onderzoek van schilfers en nabijstaande haren toonde ook hier een trichophytoninfectie. De grootmoeder zou de aandoening reeds vele jaren hebben gehad en het kind had den laatsten tijd bij haar geslapen. Van favus, waaraan vooral te Leiden de dermatoloog moet denken, was geen sprake. De cultuur op SABOURAUD-agar leverde zoowel bij grootmoeder als kleinkind een trichophyton-cultuur van het type regulare. De grootmoeder kon niet aangeven hoe lang zij de infectie had, doch zeker bestond deze een groot aantal jaren.